

NHỮNG CON CHỮ DIU DÀNG

(*Tâm Bút*).

Tư tưởng hắc ám khuya hôm qua theo phát súng tự sát của Van Gogh và phát súng bắn vào đầu của Maiakovski chìm trong giấc ngủ mệt mỏi rồi tan biến hẳn trong tiếng điện thoại reo sáng nay từ chị Hồng vợ anh Bằng Phong Đặng Văn Âu. Từ Santa Ana, cái giọng Huế dễ thương cất lên:

“BG ơi, mai một xuống Nam Cali, anh chị sẽ đãi em một châu, ăn mừng chuyện em bỏ thuốc lá!”

Thật cảm động!

Cái việc bé hơn con kiến liên quan chỉ mình tôi mà lại làm bận lòng anh chị!

Biết tỏ bày sao cho đủ?

Thôi thì cứ tiếp tục tìm đọc “những con chữ diu dàng” rồi ghi xuống trên trang giấy, như một ân tình đền đáp cho anh chị và nhiều độc giả khắp nơi.

Cái Đẹp là của chung thiên hạ. Đọc được một áng văn chương tuyệt mỹ thì cảm bằng như được uống một ly sữa ngọt. Nghĩ, mấy chục năm, tôi đã từng may mắn được uống không biết bao nhiêu ly sữa ngọt. Nên tự thấy “có bốn phận” phải CHIA XẼ cùng kẻ khác những đoạn văn gây ấn tượng mạnh từ một tác phẩm nào đang cầm trên tay.

Những con chữ diu dàng, im im, nhưng rõ ràng chất chứa một linh hồn sâu thẳm. Chúng chẳng những quý báu cho tôi mà còn tác dụng với rất nhiều độc giả trên từng khía cạnh riêng biệt của tâm tư mỗi người.

Đó là cái Đẹp.

Đêm qua ngồi một mình với bài viết số 31, tư tưởng đắm chìm trong u uất, nghĩ, cái Đẹp không còn hiện diện giữa thời đại này nữa. Nhưng không, cái Đẹp vẫn tồn tại trên muôn hình vạn trạng, dấu lu mờ, khuất bóng. Điền hình là vài giòng thư email tôi nhận từ số độc giả ít ỏi vẫn dõi theo các con chữ của tôi.

Ít, mà chan hòa lai láng.

Ít, mà vẫn gây được cho tôi một niềm tin vào sức mạnh từ chính “những con chữ diu dàng” (độc giả gửi tôi).

Ví dụ:

*/ Thư Lê Giang (tôi cảm được tiếng reo vui mừng):

“Ôi! Mấy chục năm rồi em mới đọc lại được các giòng văn trong *Les Misérables*....” “Cũng rất cảm xúc khi đọc những câu chuyện chị viết về người Dalat, về thành phố thân yêu đó.”

*/ Rời Tường Vy:

“Em đang đọc những diễn biến về con bé Cosette trong *Les Misérables* thì lại bị ngưng tức tưởi...”

*/ Chị Đặng Văn Âu:

“Bông Giây ơi, chị Hồng đây. Đọc bài *Những Con Chữ Dịu Dàng* của em thấy những trang dịch truyện *Les Misérables* của Victor Hugo mà hồi nhỏ chị từng say mê, bây giờ quên nhiều nhưng đọc vài đoạn là trang sách quá khứ lại hiện về ngay...”

*/ Lại anh Uyên Thao:

“TVân ơi, Xin báo tin là tôi vừa nhận thư của TVân. Dem thư vào nhà, mở ra bỗng choáng người vì một cảm xúc khó thể diễn tả. Rời ngồi như chết lặng, ngó quanh mấy bức vách trong lúc lơ mơ nhớ lại bài nhận hồi trưa TVân viết về nhân vật Jean Valjean trong cuốn sách mà thuở còn đang ngồi lớp 6ème năm 1944 tôi luôn say mê ôm theo không rời cùng với cuốn *Thủy Hử*.

Bây giờ đầu óc vẫn gần như bất định nên chỉ biết báo tin cho TVân thôi.

Mong luôn bình an.

UT.”

*/ Nguyễn Thị Bích Hạnh:

“Cảm ơn chị đoạn văn tả về Cosette trong *Les Misérables* tuyệt hay. Lâu lắm em mới được đọc lại. Hồi nhỏ, cứ đọc đoạn này là em khóc rất nhiều.”

*/ Nhà văn Hùng Sơn:

“(April 5/2019).

Dù rằng mấy tuần nay ngồi trên "ghế học trò" nghe "cô giáo Bông Giây" giảng về nhạc lý, nhưng thực sự đầu óc tôi lúc đó cứ như đang nghiên ngẫm về những "con chữ" trong lời lẽ của TTBG thì đúng hơn –

Phải nói, tôi đã đọc gần hết những tác phẩm TTBG xuất bản, cả chục ngàn trang giấy. Và từ đó học hỏi được không biết bao nhiêu điều lý thú. Nhất là kỹ thuật chuyển tiếp từ một thời gian và không gian xa cách, nối tiếp vào cuộc sống thực tại của tác giả một cách thật tài tình mà không cần phải giải thích. Cũng như những "con chữ" không cầu kỳ, thật gọn gàng nhưng gợi lên hình ảnh rất đậm sắc, trong những ý tưởng, dẫn dắt người đọc vào câu chuyện một cách khéo léo.

Tôi là một thủy thủ trong chiến tranh, bước chân hải hồ dọc bờ biển Việt Nam chỗ nào cũng có dấu. Vậy mà đọc "tâm bút" giang hồ, tác giả với cây vĩ cầm, theo đoàn cải lương của TTBG, tôi rung động và thích thú vô cùng với những vùng trời biển mình đã trải qua...

Xin cảm ơn TTBG / một nhà văn / một người bạn / một người thầy."

*/ Luôn cô học trò Vani:

"Cô ơi,

Em cảm ơn chú Hùng Sơn vì chú đã nói lên giúp em những gì em muốn nói.

Cô viết hay lắm, em thích cái style viết của cô. Cô connected từ quá khứ đến hiện tại một cách thật tài tình. Từ câu chuyện con poupée của Cosette, cô lướt qua con poupée của cô làm em nhớ con poupée của mấy chị em em hồi còn nhỏ, chỉ ôm chơi được chút xíu rồi cất chung vô tủ kiếng, sợ nó bẩn.

Em rất cảm ơn cô đã cho em có dịp học hỏi làm quen với "Thế Giới Nhà Văn" mà em nghĩ nếu không làm học trò cô thì em sẽ không bao giờ có được cơ hội này."

*/ Nguyễn Văn Hùng (Hà Nội):

"Đến giờ, con đã hiểu vì sao cách đây vài năm, con thức cả đêm để đọc trang website riêng của cô. Trong những dòng cô viết có rất nhiều nhạc tính. Và điều quan trọng hơn nữa là con tìm được nơi những giòng chữ ấy tằm lòng nhân hậu, chân thành, chữ nghĩa không cầu kỳ lên gân.

Con cảm ơn cô.

Sau này con của con lớn lên, nếu chúng còn nặng lòng với chữ VN thật thụ thì sẽ vẫn viết lên những lời cảm ơn cô."

*/ Vanessa Cao (San Jose):

"Cảm ơn chị chia sẻ bài viết.

Em thấy chị rất giàu trên mọi phương diện: giàu tình cảm, giàu văn chương, giàu nghệ thuật.

Chị chia sẻ những tài năng của chị với mọi người thì thật tuyệt vời. Những bài nhạc chị viết hay ghê. Hy vọng mọi người cũng được diễm phúc thưởng thức những bài nhạc đó."

*/ Hà Hoàng Giang (Nha Trang):

"Điều tuyệt vời nhất mà con có được trong đời là được gặp một người như cô."

*/ Lại Nguyễn Văn Hùng (Hà Nội):

“Cô ơi! Con chẳng biết nói sao để diễn tả lòng biết ơn và sự yêu mến của con dành cho cô và cho những trang viết của cô. Cảm ơn cô đã cho người mù như con những con chữ đậm đà, chín mọng và đi tới sự thấu cảm tận cùng. Con đọc mà như đang được một bàn tay nhân ái, diệu kỳ xoa đi giùm bao sự đau thương, sầu khổ. (...)

Đọc và biết cô phải dùng tới thuốc ngủ, con thấy thương cô quá! (...) Một nỗi sợ hãi vô bến bờ vây bủa tâm trí con. Con luôn cầu nguyện để cô không phải dùng tới những loại thuốc như vậy nữa.

Cầu mong cho cô có sự bình an trong tâm hồn để có sức giúp khai trí cho những người Việt đang còn ngủ vùi chẳng chịu xem giây phút mọc lên rạng rỡ của Hùng Đông.”

vv. vv.

Còn nhiều nhiều nữa “những con chữ dịu dàng” tôi được nhận từ những tấm lòng yêu chữ nghĩa.

Lá cuối cùng (hôm nay) được “nhét” vào kho tàng kỷ niệm quý báu riêng tôi là của **anh Peter Phạm ở Santa Ana:**

“Thư gửi lên trời cao.

BG ơi,

Được đọc ké lá thư Bông Giấy gửi cho anh Bằng Phong Đặng Văn Âu, tui cảm khái vô cùng. Cuộc đời đâu phải chỉ toàn là “mắt trắng như ngân nhũ”? Có duyên thì sẽ gặp, hãy gõ thì cửa sẽ mở. Cũng đôi khi không cần gõ mà cửa vẫn mở như thường, nếu có tấm lòng.

Đời xưa bên Tàu có Nguyễn Tịch, nhìn thế nhân bằng đôi mắt trắng dã, mà khi nhìn bạn hiền Lưu Linh lại bằng cặp mắt nhung xanh.

Đời nay kém gì, có một Bông Giấy thất vọng cuộc đời, chán chường nhân thế đến nỗi đã có lúc phải than rằng:

“Thế gian đông người quá.

Ta biết tìm tri kỷ nơi nao? (thơ TTBG)

Thế nhưng BG đã nhìn xuyên thấu tâm tình, hoài bão, ước vọng của Bằng Phong.

Tản Đà, trong một con ngát ngưỡng, gơ cao ly rượu mà rằng:

“Cát chén Quỳnh riêng hỏi bạn tri âm”.

Cả một đời tài hoa, văn thơ thi phú ngút ngàn, thế mà ông núi Tản sông Đà chỉ có mỗi ước mơ là tìm được “bạn tri âm” “người bạn có cùng cá tính sở thích với mình”... chứ không dám hão huyền đi tìm người tri kỷ.

Thế mới biết!!!

Hèhhhehehe.

Tri âm dễ kiếm, tri kỹ khó tìm.

Tri âm hiểu tiếng, tri kỹ hiểu lòng.

Bọn Tàu xưng tụng Bá Nha Tử Kỳ. Chuyện nhỏ như con thỏ! Hai anh Tàu già cảm được âm giai, âm sắc, mà đoán được ý nhau; chỉ có thể mà văn học Tàu làm âm i cả ngàn năm.

Thúy Kiều của Nguyễn Du hay hơn nhiều. Chỉ với cây đàn 4 dây mà

“Khúc đâu Hán Sở chiến trường,

Nghe ra tiếng sắt tiếng vàng chen nhau...”

Tiếng đàn Thúy Kiều tỏ bày sự thảm cảm của trận chiến Bành Thành, nhìn được cái dũng mãnh của Sở Bá Vương Hạng Võ một mình một ngựa với hồng nhan tri kỹ Ngưu Cơ trên lưng trong thế cùng lực kiệt, một ngày, chỉ một ngày đánh bại 60 tướng tài của Lưu Bang.

Rồi cũng chỉ với 4 dây đàn, Thúy Kiều trỗi lên khúc

“Khúc đâu Tư Mã Phụng Cầu,

Nghe ra như oán như sầu phải chăng?”

(khiến cho nàng họ Trác phải leo cửa sổ theo trai!)

Hêehêê.

*

* *

Anh Bằng Phong xưa kia đi gió về mây, chiến bào rực rỡ, lon lá đề huề, nhào lộn trong làn tên mũi đạn, chiến công lẫm liệt. Lẽ dĩ nhiên huy chương trĩu ngực, lẽ dĩ nhiên anh hãnh diện vô cùng.

Nhưng xét cho cùng, đó là trách nhiệm, là bổn phận người trai thời loạn.

Thế rồi vận nước vận người trôi nổi cùng nhau, chàng trai trẻ năm xưa nay là ông già 8 bó. Chiếc phản lực gào rú thuở nào nay là cái xe van ho hen, cũ kỹ. Cây súng cầm tay thời dĩ vãng đã gãy, cây bút trong tay hôm nay dường như gần hết .... mực.

Hề gì!

Anh Bằng Phong tả xung hữu đột, tay phải đánh bọn Việt Cộng man rợ “còn Đảng còn Minh”, tay trái vạch mặt bọn Quốc Gia giả hiệu, chống Cộng giả hình.

Anh cô đơn, cô độc. Thế nhân nhìn anh như lão già gàn rờ, như kẻ bất đắc chí.

Hề gì!

Anh chiến đấu không vì lon lá, không cần huy chương.

Thế nhân mắt trắng như ngân nhũ, anh biết rõ điều đó, nhưng ...

Hề gì!

Dăm ba eo sèo cuộc đời, miệng lưỡi thế gian, anh bỏ ngoài tai. Anh chiến đấu cho Quê Hương, đấu tranh cho Dân Tộc. Và hơn hết, anh hành xử như Một Người Có Lương Tri.

Anh Bằng Phong dường như không dám mơ có một Nguyễn Tịch trong đời. Nhưng hôm nay với lá thư đầu năm của TTBG, anh Bằng Phong còn chần chờ gì mà không bắt ngay một "cúp riệu"!

"Ai tri âm đó, mặn mà với ai."

Peter Pham.

[]

Trần Thị Bông Giấy
(Bài viết xong tại San Jose, thứ Năm April 11. 2019 2:00 PM).

[]